

Fidelitat al llarg de la vida

*Adolescència, joventut,
maduresa i vellesa*

Antoni Mendoza i Miralles

FIDELITAT AL LLARG DE LA VIDA

***Fidelitat al
llarg de la vida***
***Adolescència, joventut,
maduresa i vellesa***

Antoni Mendoza i Miralles

Edicions Cristanes Bíbliques
Barcelona
2010

© Edicions Cristianes Bíbliques, 2010
Apartat 10053, 08080 Barcelona (Catalunya)
www.edicions.ecbministeris.org
correu-e: edicions@ecbministeris.org
Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona (Catalunya)

INTRODUCCIÓ

Les següents pàgines tenen com a marc bíblic de referència el llibre de Daniel, un curt llibre de la Santa Bíblia, amb 12 capítols, que forma part dels llibres de l'Antic Testament anomenats «Profetes Majors». És un llibre històric, i a la vegada profètic de gran importància; però també és un llibre que inclou una gran varietat d'ensenyaments pràctics per a la vida del creient a través de totes les èpoques.

El que considerarem serà l'exemple de fidelitat que aquells quatre joves jueus, Daniel, Ananies, Misael i Azaries, que van ser deportats per Nabucodonosor a Babilònia, van evidenciar al llarg de tota una vida. Encara que és d'això del que parlarem en aquestes pàgines, en la voluntat del Senyor, esperem continuar considerant altres aspectes devocionals del llibre, així com les revelacions profètiques contingudes en ell, sense el pensament de fer un comentari, pròpiament dit, ja que seria repetir moltes de les coses que uns altres germans encertadament han escrit.

El marc històric dels fets, el fons sobre el que va esdevenir allò que considerarem, el podem trobar en les Sagrades Escripures al segon llibre dels Reis, capítols 22 a 26; i al segon llibre de les Cròniques, capítols 35-36; així com al llibre del profeta Jeremies. El mateix llibre de Daniel completa la resta del marc històric, en parlar de

Nabucodonosor i de Belsatsar, corregent amb el seu pare Nabònid, en representació de l'Imperi Neobabilònic; i de Darius i Cir II, de l'Imperi Medo-Persa.

Les potències de la zona, a l'inici del llibre de Daniel

El text bíblic fa especial referència a tres potències que van incidir d'una manera important sobre el regne de Judà: Assíria, Egipte i Babilònia.

Assíria havia estat la gran potència al nord-est d'Israel, que havia acabat amb el regne del nord, dit d'Israel, l'any 722 a. C. L'últim dels grans reis d'Assíria va ser Assurbanipal, a la mort del qual l'imperi va davallar. En aquest moment, que descriu el primer versicle del llibre de Daniel, Assíria lluitava per la seva pròpia subsistència com a nació, havent perdut quasi tota la seva influència en la zona.

Egipte era l'imperi que era al sud-est del regne de Judà. Aprofitant la davallada de l'imperi Assiri havia arribat amb els seus exèrcits fins a la mateixa Mesopotàmia. El rei d'aquell moment era el Faraó Nekaó II. Aquest Faraó va derrotar i matar Josies, va deposar Joahaz, i va establir al seu lloc Joiaquim, com a rei titella. Des d'aleshores, Israel sempre estarà mirant cap a Egipte, encara que els profetes de Déu els avisin que els egipcis no els podran alliberar del futur que els espera.

Un nou imperi s'estava desenvolupant a la zona, el Babilònic, o millor, el Neobabilònic. Aprofitant la davallada d'Assíria, Nabolpolasar, cap militar caldeu, es va apoderar del tron de Babilònia, esdevenint rei en l'any 625 a. C., encara que no va controlar del tot el país fins el 620 a. C. Arribà a atacar la mateixa ciutat d'Assur cinc anys més tard, però no la va conquerir. Egipte es va aliar amb l'últim rei assiri. El cap dels exèrcits de Nabolpolasar, el seu fill Nabucodonosor, va derrotar als assiris amb els seus aliats Egipcis a la batalla de Karkamis, i va esdevenir rei a la mort del seu pare com a Nabucodonosor II.

Exceptuant el regnat del rei Josies, on Judà va gaudir d'una certa independència política, els seus descendents es van situar sota la «protecció» d'alguns dels imperis del moment, normalment desobeint les directrius que Déu els donava a través dels seus profetes.

Els reis de Judà

Josies va aconseguir una certa independència i expansió per a Judà després de la seva mort, fins a recuperar part del territori de l'antic regne del nord; però els següents reis de Judà -Joahaz, Joiaquim, Jeconies i Sedecies- van governar un regne encaminat a la desaparició.

Joahaz era fill de Josies. Va ser escollit pel poble a la

mort del seu pare i governà únicament tres mesos, fins que el Faraó Nekao II el va deposar, per establir en el seu lloc el seu germà **Joiaquim**. L'Esriptura diu que Joiaquim va regnar 11 anys a Jerusalem, però el segon llibre de les Cròniques diu que Nabucodonosor el va encadenar per portar-lo com a presoner, quan es va rebel·lar en el tercer any del seu regnat. Semblaria que d'alguna manera va rebre el perdó de Nabucodonosor, i aquest es va conformar emportant-se alguns utensilis del temple i alguns joves de la noblesa, entre els quals hi havia Daniel i els seus companys. A la mort de Joiaquim va regnar **Jeconies**, tot i que només van ser tres mesos, ja que Nabucodonosor el va portar captiu a Babilònia amb gran part de la població i les seves riqueses, en el vuitè any del seu regnat. Encara que 37 anys més tard Jeconies va ser alliberat pel rei Neobabilònic Evil-Merodac (Jr 52:31), fill de Nabucodonosor II. En el seu lloc Nabucodonosor va establir **Sedecies** com a rei de Judà. Aquest es va rebel·lar contra Babilònia, desobeint la paraula de Déu, donada a través de Jeremies, i Nabucodonosor el va matar després d' 11 anys de regnat, destruint Jerusalem i el temple, i emportant-se quasi tots els seus habitants. A Judea quedà Guedalià com a governador, el qual va ser mort per Ismael, fill de Natanià; per això la resta dels jueus que eren a Judà van haver de fugir a Egipte, per por a les represàlies de Nabucodonosor II, i es van endur Jeremies amb ells.

Profetes destacats

Dos profetes destaquen en aquest període: Jeremies i Ezequiel. Jeremies va profetitzar des del tretzè any de Josies fins a l'onzè any de Sedequies, en que va marxar a Egipte, amb la resta del poble que havia quedat a Judea, quan Ismael va matar el governador que els babilònics havien deixat al càrrec dels pobres de la terra.

Ezequiel va formar part dels deportats per Nabucodonosor l'any 597 a. C., juntament amb el rei Jeconies. Va portar a terme tot el seu ministeri profètic entre els deportats, en el temps que Daniel ocupava càrrecs de responsabilitat a Babilònia.

Quatre etapes de la vida

Un cop establert el marc temporal dels fets, i el fons que ens ha donat la consideració dels reis mencionats, els seus regnats i les circumstàncies generals històrico-polítiques del moment, centrarem la nostra atenció en els esdeveniments que el llibre de Daniel ens presenta de la vida de Daniel, i dels seus companys Ananies, Misael i Azaries.

Considerarem el relat de quatre vides, que trobem lligades per una mateixa fe, un mateix compromís de fidelitat a Déu i circumstàncies comunes. Però també veurem la fidelitat a Déu en les diferents etapes de la vida d'aquests creients:

l'adolescència, la joventut, la maduresa i la vellesa; ja que el relat que tenim abasta des de la infantesa-adolescència a Judà, fins a la vellesa a Babilònia.

D'una manera o d'altra, tots nosaltres podrem sentir-nos identificats amb una d'aquestes etapes de la vida, i extreure lliçons que ens ajudin a viure d'una manera més efectiva la nostra fe enmig del nostre entorn. Passem, doncs, a considerar els fets, però no oblidem que hem de considerar-los reflexivament, i cercant-ne l'aplicació pràctica. Cal recordar que aquest llibre, com tot llibre de les Sagrades Escripures, és primerament inspirat per Déu, o sigui Paraula de Déu autoritativa, sense cap error ni contradicció; i en segon lloc, que és útil per preparar-nos per a tota bona obra (2Tm 3:16-17).

DELS PALAUS DE JERUSALEM
ALS PALAUS DE BABILÒNIA

DANIEL 1

Els fets del què parlarem ara es troben descrits en el primer capítol del llibre de Daniel, i seria apropiat que el lector llegís aquesta secció de les Escripures abans de llegir les nostres paraules. Cal recordar que hem de considerar totes les coses a la llum de la Paraula de Déu, i més, tot allò que té la pretensió de ser una presentació o explicació del que ella diu.

Els primers versicles del primer capítol de Daniel diuen que Nabucodonosor, l'any tercer del regnat de Joiaquim, rei de Judà, es va endur de Jerusalem alguns dels objectes de la casa de Déu, juntament amb uns quants joves de les classes dirigents de Judà, de la casa reial i de la noblesa. No coneixem el seu nombre -tot i que no devien ser molts-, ni els seus noms, exceptuant el dels quatre joves que es mencionen en el versicle 6: Daniel, Ananies, Misael i Azaries.

L'elecció de Daniel, Ananies, Misael i Azaries

El relat bíblic no dóna informació explícita de l'edat d'aquests quatre joves, ni diu res d'on van nàixer, de qui eren el seus pares i germans, ni tampoc a quina tribu pertanyien. També desconeixem el moment de la seva mort i on van ser enterrats. Déu selecciona, de la història d'aquestes quatre persones, certs moments i fets que havien de quedar enregistrats per a la posteritat, com a exemple de com hem

de viure per a la glòria de Déu en les nostres circumstàncies personals, i deixa de costat tota la resta. Això es veu, especialment, en la ràpida sortida d'escena d'Ananies, Misael i Azaries; mentre que trobem fets que van succeir a Daniel quan tenia quasi 90 anys, tot i que amb poques referències, i buits de molts anys entre elles. Considerarem els homes de Déu i com van glorificar Déu, però especialment el Déu de Daniel, Ananies, Misael i Azaries.

Déu va escollir aquests joves per glorificar el seu nom enmig de la refinada societat pagana de Babilònia, i ho van fer en circumstàncies històriques concretes, i al llarg de diferents regnats i imperis que van governar aquella terra.

El text bíblic ens descriu un costum d'aquella època que Déu va fer servir en els seus sants propòsits. Els reis vencedors s'emportaven al seu país alguns joves selectes dels països conquerits per utilitzar-los en profit del país vencedor. També Nabucodonosor ho va fer, es va endur de Jerusalem joves selectes, d'entre els quals esperava seleccionar uns quants que poguessin ser incorporats a la seva administració; d'aquesta manera tindria els més ben preparats de tots els regnes conquerits al seu servei. Després de tornar de Jerusalem l'any 605 a. C., manà al cap dels eunucs que fes un procés de selecció entre els presoners que havien portat. Cal dir que no necessàriament el mot «eunucs» fa referència a persones castrades, sinó que també era el nom que es donava

a un grup de persones que normalment estaven al càrrec de l'alta administració dels països, el que en diríem avui dia «funcionaris». La selecció que Nabucodonosor encarregà a Aixpenaz, el cap dels eunucs, tenia com a objectiu cercar entre el grup de joves jueus els millors per formar part d'un procés de formació assimilatòria, a través del qual serien capacitats per arribar a formar part de l'aparell administratiu babilònic.

Les característiques que havien de complir aquells joves es donen al versicle 4 i eren que:

- 1) havien de ser del llinatge reial o de la noblesa, de l'elit dels països conquerits.
- 2) havien de ser joves, fet que facilitaria l'adaptació al nou país, als nous costums, a més de ser més mal·leables per la nova formació.
- 3) no havien de tenir cap defecte, ser sans i evidenciar-ho.
- 4) havien de tenir bona presència, ja que entre els babilònics l'aspecte físic era molt valorat.
- 5) havien de tenir una formació prèvia del més alt nivell i multidisciplinar a nivell intel·lectual i pràctic.
- 6) havien de ser idonis per estar en el palau del rei, incorporant així uns altres requisits que eren exigència pròpia de la cort babilònica i de Nabucodonosor en

especial, que Aixpenaz coneixia i que no es detallen en el text bíblic.

Un cop Aixpenaz fes la selecció, aquests joves, tan especials, havien d'entrar en un programa de formació de tres anys, que ja estava definit, i que el text inspirat defineix com «ensenyar-los l'escriptura i la llengua dels caldeus». Això implicava molt més que coneixements lingüístics, de la literatura i la ciència del país, ja que el mot «caldeu» designava, a més d'una ètnia, els erudits babilònics que el rei sempre tenia en compte en tots els seus assumptes.

Aquesta formació «obligatòria» per a tots aquells que eren escollits, estava subvencionada directament pel rei, ja que ell els assignava una ració diària de la seva vianda, i del vi que bevia. Això assegurava que la formació mental fos completada amb una alimentació superior, de manera que aquells joves no els faltés res en cap aspecte, i es dediquessin de ple a l'estudi i a la seva capacitació, sense haver de preocupar-se de les qüestions econòmiques.

Darrera de tot això, també hi havia una intenció «assimilatòria». Es portava a terme un procés de culturització tant en la formació com a través els costums alimentaris, de manera que aquells joves quan completessin els tres anys de preparació estarien integrats del tot a la cultura del país al qual havien estat portats; al punt que s'hi identifiquessin tant que el consideressin com el seu propi país.

El primer conflicte a Babilònia

Daniel, Ananies, Misael i Azaries complien els requisits per ser incorporats a aquest pla de formació, i Aixpenaz els va escollir; això podia fer que el seu captiveri no fos penós, sinó que esdevingués una de les més grans oportunitats de les seves vides.

Per començar el procés de desarrelament del país d'origen i d'identificació amb el nou país, Aixpenaz els canvià el nom. Aquest és un procés que s'ha repetit al llarg de la història. A l'estat espanyol es va viure això després del cop militar del general Franco, el qual, per fer oblidar la identitat dels diferents pobles no-castellans de la península, va obligar a canviar els noms de llocs i persones de la llengua pròpia al castellà. Per altra banda, també els jueus que van tornar a l'estat d'Israel ens mostren un altre exemple de la importància del canvi del nom: una de les primeres coses que van fer va ser adaptar el nom que portaven a la llengua hebrea.

El canvi de noms no va ser qualsevol cosa, tenia una clara intenció assimilatòria, i era el primer pas en el procés de «preparació» d'aquells joves per poder rebre responsabilitat en l'administració babilònica. Segons diu Carballosa, a Daniel, que significa «Déu el meu jutge», li va dir «Belteixassar», que vol dir «Belti protegeix el rei», el fals déu del rei; a Ananies, que vol dir «Jahveh ha mostrat la seva

gràcia», li va dir «Xadrac», que vol dir «manament d'Aku», el déu Lluna; a Misael, que vol dir «qui és com Déu», li va dir «Meixac», que vol dir «qui com Aku»; i a Azaries, que vol dir «Jahveh és el meu ajut», li va dir «Abed-Negó», que vol dir «servidor de Negó», el déu Mercuri. Hi ha discrepàncies en relació a la traducció dels noms segons els autors, però el canvi de l'advocació de Jahveh per la dels déus de Babilònia, deixa clar la intencionalitat de fet.

Al llarg del llibre ens adonem que aquests joves van mantenir els seus noms jueus, que honoraven el Déu veritable, encara que els altres els identifiquessin amb els noms pagans. Això ho podem veure al capítol 5 de Daniel, i en el versicle 12, on la reina diu que Nabucodonosor va donar a Daniel el nom de Belteixassar, però a l'hora de cridar-lo l'anomena Daniel.

Entrem ja a considerar el primer gran conflicte de «consciència» en què es van trobar aquests tres joves, d'uns 17 anys aproximadament, a Babilònia. El conflicte va venir com a conseqüència d'una ferma resolució que Daniel i els seus tres companys van prendre. Aquells joves, com a primera cosa, van decidir mantenir per sobre de tot la seva fidelitat al Déu veritable. L'Escriptura ens diu: «Daniel es va proposar en el seu cor de no contaminar-se amb les viandes del rei ni amb el vi que bevia» (1:8).

La «contaminació» de la que aquí es parla no pot fer referència a la «contaminació cerimonial» de la Llei, per menjar animals immunds. La referència al «vi» indica que havia de tractar-se d'alguna cosa més, ja que les prohibicions alimentàries de la Llei no feien cap referència a les begudes. Els aliments del rei eren presentats primer als seus déus, als ídols, d'igual manera que nosaltres els presentem al Senyor per la pregària d'acció de gràcies. Això feia que menjar d'aquells aliments fos reconèixer, d'alguna manera, la subordinació a aquelles falses deïtats; si més no, d'aquesta manera ho podia entendre la gent que els envoltava. Aquells joves havien resolt romandre fidels al Déu veritable, i no volien donar peu a cap ambigüitat. Hi havia un compromís íntim de viure fidels a Déu per sobre de tot, que l'Escriptura descriu com que «es va proposar en el seu cor de no contaminar-se». No estaven disposat a cedir en aquesta qüestió, això hauria significat apostatar públicament de la seva fe i del seu Déu.

Aquest fet, de manera semblant, s'ha repetit al llarg de la història. Cada creient, en el seu moment històric, ha hagut de prendre una resolució semblant. Pau, als germans a Corint presenta un fet similar, en relació a participar dels animals oferts als ídols (vegeu 1Corintis cap. 8, i 10:18-33). Avui dia, molts cristians dirien que això és ser un extremista, que no cal prendre posicions tan radicals, que això pot arribar

a ser un fanatisme. I és aleshores que hem de recordar que tota l'Esriptura és inspirada per Déu, i que tota ella és útil per a nosaltres en la nostra preparació per servir Déu: també aquestes paraules del llibre de Daniel. El fanatisme és irracional, la fidelitat és obediència raonada a Déu i a la seva Paraula.

Com cal actuar davant un conflicte

La manera com va enfrontar Daniel el conflicte, en nom propi i dels seus tres companys, es descriu als versicles 8 al 16, i combina la fidelitat sense claudicacions a Déu amb el seny. Ell intenta arribar a un acord, aparentment perjudicial per a ells, de manera que puguin arribar a una situació pactada que els permeti mantenir la seva fidelitat a Déu sense arribar a una situació d'enfrontament. En cap moment claudiquen de la seva fe, ni rebaixen el seu nivell de fidelitat a Jahveh; ells fan servir el raonament que els ha donat el Senyor, per veure si és possible resoldre d'alguna manera el conflicte. Una de les maneres com aquests joves van glorificar Déu, va ser mostrant la seva superior saviesa i enteniment (v.20). Considerem la manera com va actuar.

En primer lloc hi havia la seva confiança en Déu i en la seva promesa d'honorar aquells que l'honoressin (1Sm 2:30). Tot seguit s'adreça, amb valentia i respecte, a Aixpenaz. Un jove de 17 anys es presenta davant un càrrec important de la

cort babilònica per tractar sobre el seu «problema de consciència». La manera com va procedir, davant Déu i davant Aixpenaz, van fer que «trobes misericòrdia i compassió» davant Aixpenaz; però no que aconseguís ser deslliurat de l'obligació de «contaminar-se». El cap dels eunucs tenia por de desobeir les ordres de Nabucodonosor, encara que tingués una actitud positiva vers aquells joves jueus. I Daniel es va adonar que no havia de forçar més la situació, i ho va acceptar sense provocar cap enfrontament amb Aixpenaz. Estaven disposats a perdre-ho tot, si aquesta era la voluntat de Déu.

La direcció del Senyor i el seny el porten a intentar el mateix a un nivell més baix. En lloc de cercar la solució del cap dels eunucs, la cerca en Meltzar, la persona que el cap dels eunucs havia assignat sobre els joves jueus. El plantejament aquesta vegada és diferent, no li presenta el problema que és per a ells menjar de la ració del rei, li demana un canvi de dieta. I a més, limita el risc per a Meltzar, ja que la proposta és que provi durant deu dies de donar-los llegums i aigua, enlloc del menjar i el beure del rei, i que, segons els resultats, prengui una decisió. La proposta és favorable per a Meltzar, econòmicament, i per a ells, espiritualment. És una proposta que evidencia la confiança que tenen en que Déu pot fer aquest miracle, i el Senyor honora aquesta confiança evidenciant només en deu dies els bons resultats d'aquesta «dieta» de fidelitat.

Daniel ens mostra que el creient fidel a Déu ha de cercar el diàleg i el pacte abans que la confrontació, sempre que això no afecti la seva fidelitat a Déu i a la seva Paraula. Si la resposta de Meltzar hagués estat un no, Daniel i els seus companys s'haguessin negat a prendre d'aquells aliments. La fermesa i el seny són dues coses que no es troben oposades, i que moltes vegades ens evitarien situacions que nosaltres, per manca de seny, transformem en límits, quan hi ha sortides viables.

El creient i la cultura

La qüestió de la contaminació a causa dels aliments oferts als déus, no va ser més que la primera situació que va posar a prova la fe d'aquells joves, a l'inici del seu procés de formació a Babilònia. Però va poder ser la primera, i no l'última, per la manera com la van resoldre, sota la guia del Senyor.

El procés de formació, ja ho hem dit, tenia com a propòsit completar la preparació d'aquells joves per incorporar-los a l'administració babilònica, però també tenia un propòsit d'assimilació cultural i inculturació. En aquells temps, com ara, això volia dir incorporar una manera de creure, pensar i fer que s'oposava moltes vegades als principis bíblics.

«L'escriptura i la llengua dels caldeus», implicava l'es-

criptura i el coneixement de la producció escrita en aquesta llengua, que era la llengua de l'administració babilònica en aquells moments. Però també parlava de dominar el coneixement de Babilònia, i implicava entrar en contacte amb la filosofia i la religió pagana d'aquella cultura. Filosofia, religió i coneixement científic estaven molt interrelacionats en aquell temps, molt més que ara. Aquests joves havien de ser capaços d'adquirir tot aquest coneixement i d'assolir una alta especialització, sense que afectés la seva fe en Déu i en la seva Paraula, i vivint d'acord el seus sants principis i manaments. Van haver d'estudiar molt, de dedicar esforç i energia, i fer-ho d'una manera crítica, assessorats per la Paraula de Déu; va ser Déu mateix qui els va ajudar, ja que el versicle 17 diu: «Déu els va donar coneixement i enteniment en tota erudició i saviesa».

Com a cristians hem d'assolir una bona formació en «l'escriptura i la llengua dels caldeus» del nostre temps. No hem de deixar el coneixement, l'erudició i la saviesa en mans d'aquells que no coneixen Déu; però per això ens cal ser crítics, ser capaços de destriar entre el que és ciència i coneixement, i el que és filosofia i superstició. Ens cal una bona formació bíblica, per poder tenir una bona formació secular. En les Escripures es repeteixen els exemples de creients que van assolir alts nivells intel·lectuals, sense claudicar en la seva fe: Moisès, David, Salomó, Daniel i els

seus companys, Pau i Lluç, entre d'altres. No hem d'oblidar que el propòsit bàsic del creient, en tots els àmbits en què es trobi, es concreta en glorificar Déu.

Déu va prosperar l'esforç i dedicació de Daniel, Ananies, Misael i Azaries amb «coneixement i enteniment en tota erudició i saviesa», i a un nivell que superaven els savis que eren en aquell moment a Babilònia: «el rei els va trobar deu vegades superiors a tots els mags i astròlegs que hi havia en tot el regne» (v. 20).

Els resultats de tot això

Els tres anys es van complir, i ara aquells creients formats en «l'escriptura i les lletres del caldeus», que no havien rebaixat el seu compromís amb Déu i la seva Paraula, havien d'evidenciar si sota aquestes condicions podien ser acceptats a la cort de Babilònia. Aquell que els havia d'avaluar era el mateix rei Nabucodonosor, segurament ni els coneixia ni tenia cap predisposició a favor d'ells; i el mètode que faria servir per avaluar-los seria una sola conversa, en la qual ells havien de mostrar el coneixement teòric i pràctic que havien adquirit: «en tots els afers que requerien saviesa i enteniment, en què el rei els va interrogar» (v. 20).

Déu havia fet el miracle, i havia recompensat la fidelitat d'aquells quatre joves jueus i el seu esforç en l'estudi: no es

va trobar ningú com Daniel, Ananies, Misael i Azaries, entre tots els joves que van acabar aquells tres anys de preparació. Van ser trobats superiors als altres joves que havien estat sota el mateix procés de formació, i encara més, van ser trobats molt superiors a «tots els mags i astròlegs que hi havia en tot el regne», a aquells que ja feia temps que estaven en actiu en l'administració babilònica, i que a més de la seva formació inicial havien adquirit una formació posterior i molta experiència pràctica. Amb això Déu mostrava l'aprovació del que Daniel, Ananies, Misael i Azaries havien fet, i com ho havien fet.

Les coses els havien anat molt millor del que podien haver esperat. Havien estat portats com a presoners a Babilònia, arrencats de la seva família, dels seus amics, del seu poble, i de poder participar del culte a Déu en el Temple, a Jerusalem. En la seva condició d'esclaus i exiliats a Babilònia, se'ls presentà una oportunitat per sortir d'aquella terrible situació, almenys de poder ocupar un lloc en el país al qual els havien exiliat, però immediatament la seva fe i obediència a Déu entren en conflicte amb certes exigències que no poden acceptar com a creients. Cercaren una sortida, que semblava impossible, i Déu feu un miracle: els permet rebre la formació per arribar a formar part de l'administració babilònica sense «contaminar-se». Arribat el dia de l'examen, el superen amb les més altes qualificacions, i així passen de ser esclaus

exiliats a funcionaris de l'administració babilònica. Què més podien esperar, en les seves circumstàncies?

Nabucodonosor quedà impressionat amb aquests quatre joves jueus. Però els companys de formació d'aquests quatre joves, i Melzar, aquell que havia acceptat canviar llur menjar, i sabia de la seva fe, segur que n'estarien encara més. Si van dir alguna cosa a Aixpenaz, no ho sabem, però ell també coneixia de la fe d'aquells joves. Déu els havia beneït, enmig de la dificultat, i ara ells havien de glorificar Déu en un lloc nou, en una classe social nova, en un país llunyà al seu.

Aquest és un bon exemple per a tot creient, que vol ser fidel a Déu enmig de les seves circumstàncies, ja que cada dia manquen més els bons exemples, fins i tot entre els cristians, no l'hem d'oblidar. Però aquest és un exemple especialment dedicat a aquells que tenen l'edat que tenien Daniel, Ananies, Misael i Azaries; i que s'estan preparant per situar-se en la vida i poder enfrontar el futur: primer et cal una bona formació bíblica i ser fidel a Déu; després et cal la millor formació, sempre des d'una perspectiva crítica, per no claudicar en la teva fe; i en tot et cal cercar glorificar Déu. Ànim, uns altres ens han deixat l'exemple de com cal actuar!

EL CAMÍ PER ARRIBAR A SER
ALGÚ A BABILÒNIA

DANIEL 2

Un cop aquells quatre joves van acomplert la seva formació sense claudicar en la seva fe, van ser examinats i aprovats per Nabucodonosor, i van ser incorporats a la classe funcional de Babilònia. Així comença una nova etapa de la seva vida a exili. Davant d'ells s'obre un futur de possibilitats, impensables per a uns captius exiliats.

Treballant cara al futur

Quan van ser incorporats com a funcionaris eren uns nouvinguts, els últims dels seus companys; però tenien un futur per endavant. Treballant i fent bé la feina podrien anar ocupant llocs de més responsabilitat, i amb el temps aconseguir un futur millor.

No se'ns diu res de la tasca que feien, el que sabem és que no formaven part d'aquells escollits que eren cridats a la presència del rei, ja que l'anunci de la sentència de mort els va agafar de sorpresa. Eren uns simples funcionaris dins l'administració babilònica, que començaven una carrera que els podia portar molt lluny, a un futur millor.

Quan semblava que tot s'ensorrava (Dn 2:13-19a)

Però, tot just entrar a formar part d'aquell cos funcional, quan encara s'estaven adaptant a les seves noves funcions,

esdevingué un fet desconcertant, que va fer semblar que tot s'havia d'acabar per aquells quatre joves jueus. El rei havia tingut un somni i volia que algú d'entre els mags, els bruixots o els caldeus li donessin resposta. El rei no es devia refiar d'aquells homes, ja que va demanar que li expliquessin el somni que havia tingut abans de donar-li la interpretació. Ningú havia demanat això abans. Ell els va prometre dons, presents i honor a aquell o aquells que li donessin la resposta, però si ningú ho feia els faria matar a tots i les seves cases serien fetes un femer. Entre els que podien ser morts hi havia també els quatre joves jueus.

Quina manera d'acabar! Tot just quan semblava que les coses començaven a anar francament bé, i que tenien un futur ple d'esperança, es van veure davant la mort. Déu els havia guardat fins aquell moment, els havia situat en la societat babilònica, en un lloc de rellevància, amb un futur ple de possibilitats, i ara s'havien de morir? Quin sentit tenia tot això?

Els quatre joves no van saber res del que passava, fins que Arioc va venir a cercar Daniel i els seus companys per matar-los. Enmig d'aquesta situació Daniel va actuar amb calma, evidenciant la seva confiança en Déu, i s'adreçà a Arioc, el capità dels soldats, i «amb prudència i discreció» -diu l'Escriptura- li preguntà la raó de tot això. Un cop més veiem aquest jove actuant amb fermesa i seny: sempre tan segur en Déu, i alhora tan assenyat i amb tant de tacte.

La reacció que va tenir el jove Daniel fou sorprenent: es presentà davant el rei i demanà temps, prometent mostrar-li la interpretació. Una afirmació d'aquesta naturalesa no es pot fer si hom no viu en íntima comunió amb el Senyor, i té un clar coneixement d'allò que Déu farà. I tot i que Daniel tenia la promesa de Déu, no havia rebut la revelació del somni ni la seva interpretació. Tornà a casa, feu saber l'afer als seus companys, i els convidà a cercar amb ell la resposta de Déu en pregària. Estava d'acord amb el que els savis havien dit a Nabucodonosor: «I no hi ha ningú que li pugui mostrar al rei, llevat dels déus», tot i que els joves jueus deien «llevat de Jahveh», ja que únicament hi ha un Déu i aquest és el Déu d'Israel per Nabucodonosor. Un cop posades les coses en les mans de Déu, a través de la pregària comunitària, poden anar a dormir tranquils. Déu donarà la resposta en el seu temps; i Déu escolta i respon la pregària dels seus fidels en el repòs de la nit.

Déu es vol glorificar (Dn 2:19b-23)

Daniel ha estat escollit per proclamar la glòria de Déu. Ell mateix és el primer en beneir el Déu dels cels (v. 19) un cop rep la revelació del somni i la seva interpretació en una visió a la nit. El text sagrat ens dóna el contingut de la benedicció de Daniel: «Que el nom de Déu sigui beneït pels segles dels segles, perquè la saviesa i poder són d'ell; i ell canvia

els temps i els moments; deposa reis i estableix reis; dóna saviesa als savis, i ciència als que saben discernir; ell revela coses profundes i amagades; sap el que hi ha en la foscor, i la llum habita en ell» (2:20-22). I també li dóna gràcies en concret per la resposta rebuda: «A tu, Déu dels meus pares, et dono gràcies i et lloo, perquè m'has donat saviesa i força; i ara, m'has fet saber el que t'hem demanat, ja que ens has fet saber l'afer del rei» (2:23).

Segur que els següents que van beneir Déu de forma personal van ser Ananies, Misael i Azaries, ja que just quan Daniel va rebre la resposta de Déu els ho va comunicar (com veiem per l'ús del plural «t'hem demanat» i «ens has fet saber»), i junts gloriificaren el seu gran Déu.

Daniel sembla ser el portaveu, però tot ho fa en comunió amb els seus companys Ananies, Misael i Azaries. Els va informar dels fets, van cercar junts les misericòrdies de Déu, i els va anunciar la resposta de Déu, ja que la pregària havia estat comuna. Per això, en el moment que hagi de rebre el reconeixement reial, demanarà un lloc especial per als seus tres companys.

Quan Daniel es presentà davant del rei, abans de descriure el somni i donar-ne la interpretació, el primer que va fer va ser descriure la incapacitat de tot ésser humà per poder donar resposta al rei. Com que els savis, astròlegs, mags i

endevinadors representaven als déus que Babilònia i el rei adoraven, mostrà també la incapacitat dels déus de tots ells per respondre al que demanava el rei. Això ho va fer per presentar a tot ells, homes i falsos déus, un que és l'únic Déu veritable, que és als cels i no pas tancat en cap recinte fet per mà d'home: l'únic que revela els secrets. No serà cap de llurs déus qui donarà la resposta, serà aquest Déu que és als cels que «farà saber al rei Nabucodonosor el que ha de succeir en els darrers dies» (v. 28). Daniel serà el simplement el seu portaveu.

A l'inici de la interpretació del somni, Daniel tornà a presentar la sobirania del «Déu dels cels», quan digué al rei que si ell era rei de reis ho era perquè: «El Déu dels cels t'ha donat regne, força i poder i glòria; i ell t'ha donat en la teva mà tots els llocs on habiten els fills dels homes, les bèsties del camp i els ocells dels cels, i t'ha fet governar sobre tots ells» (vs. 37-38). Aquestes paraules eren una ofensa per qualsevol rei de Babilònia, i les deia un jove d'uns 20 anys, un deportat jueu, que si era alguna cosa a Babilònia, ho era perquè el rei li havia donat aquesta gràcia. Aquesta és la valentia de l'home de Déu, que cerca únicament donar-li glòria. Déu és glorificat enmig de la cort de Babilònia, davant la presència del rei, per la boca del seu jove servidor.

Déu va ser també glorificat quan Daniel revelà que l'únic regne indestructible seria aquell que Déu aixecarà, i que

acabarà amb tots els altres que existien i havien d'existir sobre la terra (v. 44).

Finalment, Déu torna a ser glorificat per Daniel al final de la interpretació del somni del rei, quan afirma que si el rei té coneixement de tot això és perquè «el gran Déu ha fet saber al rei el que serà després d'això» (v. 45).

Les conseqüències de confiar en Déu i glorificar-lo (Dn 2:46-49)

Quina seria la reacció de Nabucodonosor a tot el que havia dit Daniel? D'una banda, es podria esperar que el rei compliria el que havia promès als savis de Babilònia, però de l'altra, en la descripció del somni i la seva interpretació Daniel havia dit coses que cap babilònic ni tampoc el rei podien tolerar, per més que Daniel parlés amb respecte i humilitat. Ell ho sabia quan les estava dient, però eren les paraules que Déu li havia donat, i aquella era la manera com Déu volia ser presentat enmig d'aquella cort pagana i idòlatra.

Daniel confiava en Déu, i fins aquell moment tot el que havia succeït a la seva vida i a la dels seus companys, fins i tot les coses aparentment dolentes, no havien fet més que confirmar la seva fe, la seva confiança, en Déu i la seva Paraula. També sabia que el principal propòsit pel qual Déu els havia portat allí, era que el glorifiquessin. Per tant, no

podia, no podien, fer una altra cosa que el que van fer i com ho van fer. El que passés després estava en les mans de Déu, en les mateixes mans que els havien portat a Babilònia i els havien protegit fins a aquell instant.

Els resultats de les paraules que va dir, de l'obra de l'Esperit Sant a través de la Paraula de Déu i del testimoniatge de Daniel, van superar qualsevol expectativa.

En primer lloc, el rei rebé totes aquelles paraules com a Paraula de Déu, reconeixent la superioritat del Déu de Daniel sobre tot altre déu i rei, i en això glorificà Jahveh.

En segon lloc, va complir el que havia promès a aquell que li digués el somni i li donés la seva interpretació i, a més, va fer Daniel «governador de tota la província de Babilònia, i prefecte en cap de tots els savis de Babilònia» (v. 46 i 48).

També va atendre la petició de Daniel a favor d'Ananies, Misael i Azaries, i els va designar «per a l'administració de la província de Babilònia» (v. 49) sobre la que estava com a governador el mateix Daniel.

Daniel, Ananies, Misael i Azaries van ser quatre joves que van edificar el seu futur «professional» confiant únicament en Déu, i comprovant que en les seves pròpies capacitats tot es podia ensorrar. Van ser responsables en la seva feina i dedicats, però per sobre estava la seva confiança en Déu, i la voluntat de glorificar el seu sant Nom en tots els moments

de la vida. Un bon exemple per a tots, però d'una manera especial per aquells joves, nois i noies, que han de cercar el seu lloc enmig d'una societat no cristiana, a la qual Déu els ha enviat per glorificar el seu Nom.

UN COP SÓN ALGÚ A
BABILÒNIA

DANIEL 3

El següent esdeveniment en la vida d'aquests joves jueus a Babilònia se situa 17 anys després de l'enregistrat al capítol 2, quan ja tenien uns 37 anys. Portaven 20 anys a l'administració de la província de Babilònia. Ja eren uns homes situats, ben situats, diríem nosaltres, amb un futur estable i segur (v. 12).

On era aquell reconeixement que Nabucodonosor havia fet de Déu? (Dn 3:1-7)

Una cosa que ens crida l'atenció en aquest relat és que Nabucodonosor s'hagués oblidat del Déu dels jueus, després de reconèixer el Déu de Daniel, Ananies, Misael i Azaries (dels jueus) com «el Déu dels déus, i Senyor de reis, i reveladors dels secrets» (2:47). Hi ha un canvi radical entre la declaració que el rei va fer en relació a Jahveh al capítol 2, i l'aixecament d'una estàtua de grans dimensions que el representés a ell, o al seu déu, perquè tots l'adressin obligatòriament com a Déu.

Ja hem dit que entre els dos capítols van passar alguns anys. Les dades que dóna Whitcomb situen aquests fets el 585 a. C., 17 anys després dels fets enregistrats al capítol 2. El pas d'aquest temps va esborrar o difuminar el record del que trobem al capítol 2: Nabucodonosor va tornar, si és que n'havia sortit en algun moment, a les seves creences idolàtriques.

Hi ha un altre aspecte important que ens pot ajudar a comprendre l'actuació de Nabucodonosor: és la destrucció de Jerusalem l'any 585 a. C. Si els fets del capítol 3 de Daniel, segons la cronologia que presenta Whitcomb, van succeir després de la destrucció de Jerusalem, podria ser que el rei respectés menys el Déu dels jueus, ja que Nabucodonosor havia conquerit la ciutat on era el temple de Jahveh, l'havia destruït i no li havia passat res.

Crida l'atenció que Daniel no apareixi en aquest relat. On era? Al capítol 4, en uns fets que se situen entre 17 i 23 anys més tard, es diu que Daniel encara era el «cap dels mags» (4:9). No trobem res que ens permeti afirmar que va ser depositat del seu càrrec en cap moment al llarg del regnat de Nabucodonosor i que uns anys després el recuperés. Potser llavors estava una mica apartat dels assumptes normals del govern central, potser estava dedicat a ajudar a tots aquells que havien vingut captius de Judea, col·locant-los dins els límits de l'imperi Babilònic. Estem certs que, si hagués estat present hauria aixecat la seva veu en favor dels seus germans en la fe, però no hi era en aquells moments.

Déu es glorifica en la fidelitat dels seus

Déu havia dirigit les circumstàncies de tal manera que Ananies, Misael i Azaries van haver de confrontar sols, sense l'ajut de Daniel, aquells moments tan difícils. No tenien la

protecció del «cap dels mags», ningú de palau no podria aturar aquells caldeus que volien llur mort. Tampoc tindrien l'ajuda espiritual de Daniel. Déu volia provar la seva fe, «molt més preciosa que l'or perible» (1P 1:6-9); Déu volia ser glorificat a través d'ells davant Nabucodonosor i tots els grans de l'imperi. Havia arribat el gran moment per Ananies, Misael i Azaries, com a testimonis del Déu veritable.

Déu s'havia glorificat a través d'ells, juntament amb Daniel, 17 anys abans, quan eren uns joves creients en la cort d'un rei pagà. En aquells moments vol fer-ho novament, ja no a través d'uns joves, sinó a través d'uns homes fets, d'uns 37 anys aproximadament. Déu va canviar els testimonis que l'havien de glorificar públicament davant la cort, però no pas el testimoniatge donat 17 anys abans, que semblava oblidat.

El fet que Daniel no hi fos, ens porta a dues consideracions. La primera, en relació als receptors del testimoniatge d'Ananies, Misael i Azaries. Cada persona presenta la mateixa veritat de maneres diferents, cadascú dona testimoni de la seva fe d'una manera característica. Potser calia canviar la manera de presentar el testimoni, per provocar una reacció en aquells que ja estaven acostumats a la manera com Daniel testificava de Déu. O, potser, calia que la cort s'adonés que aquella fe ferma en Jahveh no era exclusivament de Daniel, sinó que hi havia altres persones que també en tenien.

L'altra consideració se centra en aquells que havien de donar el testimoniatge. No sabem la dependència espiritual, en el bon sentit de la paraula, que tenien de Daniel. Potser era excessiva? No ho sabem, el que sabem és que ells tenien necessitat de reforçar la seva dependència en Déu des d'una condició de maduresa espiritual, ja que la prova que van haver d'afrontar era per a creients madurs, no per a «nens espirituals».

L'absència de Daniel va ser una mostra de la gràcia de Déu vers la cort Babilònica i aquells quatre homes creients, als quals el Senyor volia donar una oportunitat única i especial per testificar de la seva fe i créixer en la gràcia divina.

Un perill greu contra els jueus de la captivitat

El decret de Nabucodonosor, que establia l'obligació que tots els habitants de prosternar-se i adorar l'estàtua aixecada a la plana de Durà (vs. 4-7, 10-11), posava el futur de la comunitat jueva de Babilònia en perill. L'alternativa per ells era refusar Jahveh o morir cremats. Això, a més, va passar en uns moments en que Daniel no hi era per intercedir davant el rei abans que el decret es complís.

Aquest decret tenia una inspiració diabòlica ja que, tant si els jueus morien com si negaven la seva fe, la possibilitat que es complís la Paraula de Déu donada a través dels profetes

seria anul·lada, i, per tant la vinguda del Messies promés a Israel esdevindria impossible. Davant aquests perills, Déu havia previst alliberar al seu poble de l'apostasia o la mort a través d'Ananies, Misael i Azaries.

Alguns dels caldeus van aprofitar l'oportunitat per intentar acabar amb els jueus, començant per aquells tres homes que tenien llocs de responsabilitat en l'administració de la província de Babilònia (vs. 8-12). Un fet semblant es va repetir anys després, quan uns altres homes van intentar acabar amb la vida de Daniel, durant el regnat de Darius el meda (Dn 6). El testimoniatge dels homes de Déu per la paraula i, especialment, per la seva manera d'obrar ofenia molt els seus companys de l'administració. Segurament la rectitud d'aquests creients posava en evidència l'actuació dels qui eren al seu voltant, i impedièn algunes de les seves pràctiques.

Novament havien d'arriscar tot el que havien aconseguit amb tota una vida d'esforç i treball, en aquella terra estrangera. Ara, quan ja estaven situats, quan eren algú, quan tenien el futur assegurat, ¿ho havien de perdre tot, per no doblregar un segon els seus genolls?

Ananies, Misael i Azaries van rebre de Nabucodonosor una oportunitat més per salvar les seves vides: si finalment obeïen el decret de Nabucodonosor. Si rebutjaven aquesta

última oportunitat, la sentència es compliria immediatament. I el rei va afegir una frase d'arrogància, que va deixar aquells jueus sense cap altra alternativa a la mort: «Qui serà aquest Déu que us alliberarà de les meves mans?» (v. 15). No hi havia cap possibilitat d'una sortida pactada, no hi havia possibilitat de diàleg. Únicament un miracle podia salvar a aquells tres jueus, i a la resta del seu poble a Babilònia, d'una mort segura.

El testimoni d'aquells tres homes de Déu

Ananies, Misael i Azaries van evidenciar que la seva fe i confiança en Jahveh eren més que paraules en la manera com van respondre al rei. No van ser insolents ni maleducats, tot i que el rei havia blasfemat contra Déu; van fer «una defensa, amb mansuetud i respecte» (1P 3:15) però amb fermesa. Van confirmar que servien Jahveh en primer lloc, qui era poderós per alliberar-los del foc i del poder reial i, que si no era la seva voluntat fer-ho ells mai no servien a cap altre déu ni adorarien cap estàtua (vs. 16-18).

Tot i que les paraules van ser respectuoses, la fermesa d'aquests tres jueus va fer enfadar molt Nabucodonosor, que va manar que s'executés la sentència, i s'escalfés el forn set vegades més del que era normal. L'ordre es va complir, i tant calent era el forn, que aquells que van llançar Ananies, Misael i Azaries van morir cremats al moment de llançar-los dins.

Allò havia de ser la fi d'Ananies, Misael, Azaries i de tota la resta de poble d'Israel que era a la terra de Babilònia. Semblava la victòria del diable, a través de la instrumentalitat del rei Nabucodonosor, aquell rei que uns 17 anys abans havia confessat Déu.

El testimoni sobre aquells tres homes de Déu

Déu va permetre situacions límits en la vida de Daniel, Ananies, Misael i Azaries, perquè és únicament en situacions d'aquest tipus que ningú negaria la seva intervenció. Així, la gent de Babilònia hauria de reconèixer la glòria de Jahveh.

El cor dur de Nabucodonosor rep un cop fort de part de Déu, que és alhora una mostra de la seva gràcia en vers ell. A Ananies, Misael i Azaries es va afegir un quart home dins del forn, la semblança del qual era per a ell com «un fill dels déus». Era un àngel del Senyor, o potser el mateix Crist pre-encarnat? El cert és que Déu era amb els tres jueus, en una circumstància o una altra, i aquest va ser un fet que ningú va poder negar. Quan van ser trets d'aquell forn de foc, el foc havia consumit únicament els lligams que els impedièn moure's, però no els havia fet cap mal, ni s'havien consumit les seves robes,. És més: «ni feien pudor de foc» (vs. 25-27).

Finalment, Nabucodonosor va haver de reconèixer novament la grandesa de Jahveh, del Déu de Daniel, que

també és el Déu d'Ananies, Misael i Azaries. Va haver de reconèixer que aquest Déu és digne de ser beneït, i això ho fa davant tot el poble (v. 28).

Nabucodonosor també va ser l'encarregat per Déu d'aprovar públicament la conducta d'aquells jueus: són servents de Jahveh, van confiat en ell, van transgredir la paraula del rei per obeir Jahveh, i van lliurar els seus cossos abans de servir i adorar cap altre déu. Aquells fets que havien estat la causa que el rei s'aïrés i s'omplís de fúria (vs. 13, 19), en aquells moments eren motius d'honra, ja que no ho van fer per desobeir el rei, sinó per obeir Déu per sobre de totes les coses.

Fermesa en la vida adulta

El propòsit de tot creient és gloriïcar Déu en totes les àrees i en cada moment de la seva vida. Hem examinat anteriorment l'exemple de quatre joves en el moment de la seva formació i la seva incorporació a la vida adulta, el món del treball, i de com van gloriïcar Jahveh llavors..

Hem considerat ara l'exemple de tres homes adults, ja situats en la vida, que van haver de lluitar per mantenir la seva fe en Déu i un testimoni fidel en la maduresa,, quan molts creients s'acomoden i comencen a deixar de costat allò que identifica una fe i un testimoni militant. Aquests exemples ens

han de fer pensar i examinar les nostres vides cristianes, ja que la voluntat de Déu també per a nosaltres, homes i dones madurs, és que el glorifiquem enmig de la nostra societat.

QUAN EL QUE HOM VOL ÉS
UNA VELLESA TRANQUIL·LA

DANIEL 6

Els fets que es descriu en el capítol 6 de Daniel, esdevenen quan Daniel té uns 90 anys, ja que entre els capítols 3 i 6 han passat aproximadament 55 anys.

La regió geogràfica on succeeixen els fets dels capítols 3 i 6 és la mateixa, però són diferents les circumstàncies polítiques i les persones que hi participen. L'imperi Neobabilònic ha deixat d'existir, i el seu lloc ha estat ocupat per l'Imperi Medo-Persa. El rei ja no és el gran Nabucodonosor, ara governa sobre Babilònia Darius el Meda en nom de Cir el Persa, rei sobre tot l'imperi Medo-Persa, del qual Babilònia forma part. D'Ananies, Misael i Azaries no en sabem res més, possiblement havien mort; i trobem només a Daniel. La manera de castigar la gent també ha canviat, però no per això ha esdevingut més benèvola: abans era en un forn de foc, i ara és en una fossa de lleons. I també ha canviat l'edat dels personatges, al capítol 3 se'ns parla de tres homes d'uns 37 anys, i ara se'ns presenta un avi d'uns 90 anys.

Cridat a un lloc de la màxima importància als 90 anys

L'actuació de Darius el Meda un cop va conquerir Babilònia i va esdevenir el seu governant en nom de Cir, ens deixa desconcertats. El capítol 6 comença dient que una de les primeres coses que va fer Darius, un cop establerta

la seva autoritat sobre Babilònia, va ser constituir la nova organització del regne. Entre les persones cridades a ocupar les màximes responsabilitats es parla de Daniel, que aleshores era un ancià. És més, Darius pensava establir-lo sobre tot el regne. És estrany, perquè Daniel havia format part de les més altes instàncies de l'administració Neobabilònica al llarg de la seva vida, i feia ben poc se l'havia reconegut com el tercer en el regnat de Nabònid-Belsasar. Quins bons informes hauria rebut Darius per decidir-se a establir Daniel en un lloc tan especial i important de la primera administració del nou imperi! Quina claredat mental havia d'evidenciar Daniel, ja que amb 90 anys se'l considerava capaç d'assumir aquest repte i responsabilitat!

Daniel va ser nomenat president juntament amb dos més, per estar sobre els 120 sàtrapes, depenent directament de Darius el Meda. Però Darius el volia establir per sobre dels altres dos presidents, sobre tot el regne.

Un home diferent

Aquesta manera de fer de Darius no va agradar a la resta de la nova classe dirigent de Babilònia. Daniel era un vell, era jueu, i ja havia ocupat de manera repetida diferents llocs d'importància capital sota l'imperi Neobabilònic. Van sentir-se tan ofesos, que van decidir cercar la manera de treure's d'enmig Daniel. Però havien de trobar una raó important per aconseguir que Darius actués contra Daniel.

Els enemics de Daniel quan van examinar acuradament la història d'aquest jueu van quedar desconcertats. Es van informar sobre el seu passat, van examinar detingudament les seves actuacions cercant alguna cosa de la que poder acusar-lo, però no van trobar res per poder presentar en contra seva a Darius. Únicament cercaven «un motiu», però no en van poder trobar ni un, ni en el present ni en el passat; i és més, tampoc van poder trobar cap «falta». El resultat de la seva exhaustiva recerca va ser: sempre ha estat fidel, i mai ningú ha pogut dir res de dolent i confirmar-ho, en cap de les responsabilitats que ha tingut al llarg dels anys, ni en relació a la seva vida privada. Es van adonar que no trobarien cap negligència, i això va palesar la manera dedicada, acurada i sàvia com aquest home havia portat a terme totes les tasques que li van ser encomanades. Es diu que el poder corromp, però el vell Daniel s'aixeca com una excepció, com molts anys abans també ho havien estat els creients Ananies, Misael i Azaries. Els seus enemics van arribar a la conclusió que no en traurien res per molt que intentessin atacar o qüestionar la seva fidelitat; els calia cercar una altra manera de treure'l del mig.

A més de ser un home íntegre, Daniel s'havia caracteritzat sempre per ser un fidel creient jueu. La mateixa integritat que els seus enemics li havien de reconèixer en les tasques de govern, li era reconeguda en relació a la seva fe. Si podien

fer incompatible la fe de Daniel amb l'obediència a Darius, aconseguirien treure's Daniel del mig, ja que sabien que el primer per al vell Daniel sempre havia estat l'obediència a la llei del seu Déu. Van pensar en utilitzar aquesta integritat per aconseguir el seu propòsit.

¿No sabien que uns altres ja ho havien intentat en el passat i no se n'havien sortit? La història de la fidelitat dels homes de Déu sovint és oblidada pel món, i, de vegades, pels mateixos creients. ¿Desconeixien el gran poder del Déu de Daniel, que ja s'havia manifestat en el passat? Si el poble d'Israel s'oblidava tant sovint, i tenia el record de l'Escriptura i dels profetes, ¿ens ha de semblar estrany que se n'oblidessin aquells pagans?

Un home que mantenia la seva espiritualitat

Hem seguit la vida de Daniel des que va arribar a Babilònia, entre els primers deportats de Judà. Des del primer moment que tenim notícies d'ell, la seva fe i obediència a Déu i a la Llei, la seva Paraula, ha estat la nota destacada. Ara el trobem en la seva vellesa i els seus propis enemics han de reconèixer que el primer per a ell continua essent la seva fidelitat a la Paraula de Déu. Els seus enemics han de donar testimoni de tota una vida d'obediència a aquesta Paraula, sense fissures ni claudicacions.

Aquesta fidelitat anava acompanyada d'una vida de devo-

ció personal a Déu constant. Daniel no exhibia la seva vida de devoció, però aquells que eren al seu voltant la coneixien, i certament també els seus enemics. Daniel, des de sempre, tres vegades al dia se n'anava a casa i en privat s'agenollava i pregava a Déu, en direcció al Temple de Jerusalem, que havia conegut i al qual anava a adorar Déu, i que ara no existia, perquè Nabucodonosor l'havia enderrocat feia anys. Com que no hi havia cap santuari de Déu alternatiu sobre la terra, encara era el lloc que Déu havia escollit com a centre terrenal d'adoració. Daniel seguia tenint el cor en el Temple de Déu i en la ciutat on eren les seves runes, com a testimoni de la seva fe en Déu i la seva Paraula.

El fet que els enemics de Daniel aconseguissin fer signar a Darius un edicte que prohibia durant trenta dies la pregària al Déu d'Israel, entre altres coses, no va fer que Daniel deixés de cercar Déu tres cops al dia en la seva cambra alta cara a Jerusalem. La seva fidelitat a Déu estava per sobre de qualsevol circumstància. I era conscient de la importància de mantenir aquell testimoni davant d'aquells que l'estaven observant. L'havia mantingut a través dels anys enmig d'aquella societat pagana, i el mantindria fins a la fi dels seus dies.

No esperava -¿o sí?- que a aquelles alçades la seva fidelitat a Déu el portés a acabar els seus dies d'una manera tràgica. Era un home vell, però tenia el cap clar, i forces per assumir el càrrec més important de Babilònia després de Darius.

Aquella semblava la millor manera d'acabar els seus dies. Però de sobte, semblà que tot s'ensorrava, solament pel fet de mantenir-se fidel a Déu.

És important la nostra vida de devoció cristiana, i es important el seu manteniment al llarg dels anys; sobretot en una època en la qual tot sembla ser variable, i en què ja són molts els cristians que han venut la seva vida de devoció per un plat de lleties.

Un home a través del qual Déu vol ser glorificat a l'Imperi Medo-Persa

És en moments com aquests que s'evidencia la maduresa espiritual dels creients. La manera com assumim l'adversitat, mostra el coneixement que tenim de Déu, dels seus pensaments i camins (Is 55:8-9), com a resultat de la comprensió de la seva Paraula i d'una íntima comunió amb ell.

Daniel sabia que el propòsit principal pel qual Déu l'havia portat a Babilònia juntament amb els seus companys, era glorificar el Déu veritable enmig de les corts d'aquells imperis pagans. Així ho havia fet als regnats de Nabucodonosor i de Belsatsar, i així hauria de ser en el regnat de Darius el Meda.

Darius encomanà Daniel a Jahveh, dient: «Que el teu Déu, que tu serveixes contínuament, ell t'alliberi» (v. 16), abans de manar que sigui llançat a la fossa dels lleons. Fou

la invocació d'un governant pagà, disposat a reconèixer el Déu de Daniel entre els déus de les nacions.

El reconeixement de Darius al matí, després d'aquella llarga nit, evidencià que Déu havia estat treballant en el seu cor, ja que anomenà el Déu de Daniel com «el Déu vivent» (v. 20). És el reconeixement que Jahveh és un Déu autèntic, real, i que com existeix pot actuar de manera poderosa a favor del seu fidel servidor.

Però Déu volia treure de la boca de Darius unes altres paraules. Primer, li feu sentir les paraules del seu fidel servidor, Daniel, testificant de la manera meravellosa i poderosa com el seu Déu havia obrat aquella nit. Déu havia jutjat Daniel i, per testificar la seva «innocència» va fer que el seu àngel impedís aquells lleons de fer cap mal a Daniel. Un cop fou tret de la fossa dels lleons se'l troba intacte, com intactes van ser trets del forn de foc Ananies, Misael i Azaries. Un cop més es va evidenciar que la preservació de Daniel era obra de Déu, ja que quan van ser llançats els que havien acusat Daniel amb les seves famílies van ser destrossats abans d'arribar al fons de la fossa.

Déu mostrà la seva grandesa davant Darius, i novament fou un governant pagà qui parlà de la majestat de Déu davant les nacions. Va reconèixer que davant Jahveh, el Déu de Daniel, tothom havia de tremolar i témer. També va reconèixer la seva

eternitat, i la seva sobirania, afermant que el seu regne no serà destruït i que el seu domini serà fins a la fi. Va reconèixer el seu poder, i se n'adonà que tot el que havia succeït formava part dels «senyals i prodigis» que Déu fa en els cels i la terra, amb el propòsit que els homes el reconeguïn com a Déu i com a l'únic Déu veritable.

Encara és útil

La vida de tot creient sempre té el propòsit de glorificar Déu, des de la infantesa fins la vellesa. Un creient sempre té feina a fer, mai s'arriba a jubilar. I això Déu ho deixa clar en el relat que hem estat considerant.

¿Per què Déu va escollir Daniel per glorificar-lo en el regnat de Darius? Que potser no tenia cap servidor fidel a Babilònia més jove? Segur que sí, ja que poc després fidels creients jueus marxaren cap a Jerusalem per reedificar el Temple i la ciutat. Daniel no fou usat per Déu per què no n'hi hagués cap altre, sinó perquè encara és útil al Senyor.

Això ens ha de fer reconsiderar els nostres conceptes en relació a la gent gran i les seves responsabilitats en el servei a Déu. La vida de servei es prolonga en la vida d'un creient mentre viu, d'una manera o d'una altra. Daniel no solament va ser considerat necessari per Darius als seus 90 anys, sinó també per Déu. Per Darius, era útil per l'administració del

regne al més alt nivell; per a Déu, era útil per donar testimoni d'ell en les més altes instàncies de Babilònia.

Quin exemple i model per tot cristià és el vell Daniel, i per a tot germà d'edat? L'edat no pot ser causa d'impediment per què un creient, home o dona, continuï servint Déu amb intensitat. Tampoc pot ser motiu perquè cap creient pensi que ja no és útil als propòsits divins. L'edat no justifica una davallada en l'espiritualitat d'un creient. L'església de Déu necessita ancians i ancianes en edat que mantinguin un testimoni de fidelitat al Senyor fins a la fi dels seus dies. L'església de Déu necessita germans i germanes d'edat avançada que visquin servint el Senyor fins a l'últim alè, amb intensitat i dedicació. Tu i jo, si Déu no se'ns enduu abans per la mort o per la vinguda del seu Fill per nosaltres, tindrem la nostra part en aquesta responsabilitat.

CONCLUSIÓ

Concloem aquí la nostra consideració sobre la fidelitat del creient al llarg de tota la vida. Sabem que no hem esgotat tot el que la Paraula de Déu ens diu en el llibre de Daniel sobre el tema, però estem segurs que és suficient per pensar reflexivament sobre la nostra fidelitat a Déu com a cristians.

La vida és força canviant, i el llibre de Daniel és en les Escriptures un recull d'aquestes circumstàncies. Trobem canvis de país: Daniel, Ananies, Misael i Azaries van ser estrangers en la terra on van viure quasi tota la seva vida. I no perquè fossin immigrants, sinó perquè havien estat deportats del seu país per la força. Trobem canvis en les condicions socials: aquells quatre jueus van passar de ser membres de la classe dirigent d'Israel, a formar part de la classe més baixa, la d'esclau. Van haver d'esforçar-se, i molt, per sortir de la seva trista condició. Van saber el que era ser l'últim d'entrar en un treball, ser assalariats, i haver de treballar dur per arribar a aconseguir un lloc de responsabilitat en un país estranger. Van experimentar canvis radicals, i no només els que hem esmentat, van trobar-se que, tenint càrrecs importants, de sobte, van trobar-se sota sentència de mort injustament.

Van viure el pas del temps, amb tot el que això representa. Van saber acceptar el fet de fer-se grans, com a part del

procés vital, que en la vida d'un creient sempre ha de ser de progressió i maduresa. No van caure en una actitud còmode, ni van perdre el seu «idealisme», ni l'empenta per fer coses, tant en les tasques seculars com en la seva vida com a creients.

Del que hem considerat podem extreure pautes clares per saber com hem d'afrontar, com a creients, els canvis de la vida, sense claudicació ni decadència espiritual.

També en aquests quatre jueus, i d'una manera especial en Daniel ja que tenim referències clares a la seva vellesa, tenim exemples per saber com hem d'enfrontar les circumstàncies típiques de cada època de la vida, sense oblidar que la realitat espiritual, la nostra condició com a creients, ha de saturar-la del tot.

Les vides de Daniel, Ananies, Misael i Azaries ens parlen de fidelitat, a Déu en primer lloc i en la feina que Déu els dóna per atendre les seves necessitats materials i les de l'obra de Déu. Ens parlen de saviesa, segons Déu i segons els homes, que no vol dir únicament acumulació de coneixement, sinó incorporació de coneixements que condicionin positivament la nostra conducta de manera que siguem assenyats i responsables. També ens parlen d'unes vides que testifiquen, de paraula i de fet, a favor de Déu, enmig de la gent.

Déu ens anima, a través de la seva Santa Paraula, a desitjar viure una vida que incorpori aquestes característiques

distintives de Daniel, Ananies, Misael i Azaries. No són les característiques d'un «obrer a temps complerts» -tot i que aquest les ha de tenir-, sinó que les d'un «creient a temps complert», tot va dir una vegada molt encertadament un germà. Ells no van deixar els treballs seculars per servir Déu, van servir Déu en els seus treballs seculars i a través d'ells; i moltes vegades sota grans tensions, i quasi sempre tenint grans responsabilitats.

La nostra pregària hauria de ser que Déu ens permeti glorificar-lo dignament allà on siguem i al llarg de tota la nostra existència. Sota els beneficis de la Creu de Crist, això pot ser possible.

TAULA DE CONTINGUTS

Introducció	7
Dels palaus de Jerusalem als de Babilònia (Dn 1)	15
El camí per arribar a ser algú a Babilònia (Dn 2)	31
Un cop són algú a Babilònia (Dn 3).....	41
Quan el que un vol és una vellesa tranquil·la (Dn 6)....	51
Conclusió	61

ALTRES TÍTOLS

Col·lecció Estudi bíblic

El Sacerdocio cristià

Col·lecció Papers d'Església

L'organització de l'Església segons el Nou Testament

Col·lecció Edificació Cristiana

No és aquí, perquè ha ressuscitat

Fidelitat al llarg dels anys

Col·lecció Quaderns de fonament

Bíblies sense notes ni comentaris

La Santíssima Trinitat

Col·lecció Scriptura

La Traducció Interconfessional de la Bíblia en català:

Una anàlisi crítica

Van llegir en el Llibre

